

Rekli smo da je Božja vizija proročkog karaktera zapisana u Jezekilju 3:8: "Evo dadoh tebi obraz tvrd prema njihovom obrazu, i čelo tvrdo prema njihovom čelu." Hrist je u svom pozivu ljudima da ga slede uvek želeo da ima ne one koji su imali samo oduševljenje, nego one koji su bili svesni cene takvog poziva. Svest o ceni i odluka u srcu da uz tu cenu sledim, stvara preduslove za proroka. Umreti sebi i svom stilu života je pred-uslov da rodim rod Jovan 11,24.25.

1. NEPOZNATOST ZA LJUDNE NEPRAVDE

U 1. Korinćanima 4,9-13 apostol Pavle opisuje kakav "ugled" uživaju apostoli u religioznom svetu i na kakvom su glasu. Recí: "Postali smo kao smeće sveta", govore dovoljno o tome da se nisu borili za svoj ugled, već im je stalo do toga da budu sluge Božje više nego da ugađaju ljudima (Galatima 1,10), želja da uvek odbranim svoj stav i uverenje, da uvek objasnim zašto sam postupio onako dok su me drugi "pogrešno razumeli", nastojanje da uvek imam opravdanje za svaki svoj postupak, osećaj povrećenosti kad me drugi kritikuju, znak je da moje "ja" živi i da nisam spreman da idem putem koji je određen zaproroka. Moje "ja" živi i traži svoje pravo, svoju slavu. Teško podnošenje kritike je pokazatelj da je moj ugled zavisao o tome šta ljudi misle i o njihovom ocenjivanju. "Popularnost proroka" mora biti uvek zavisna o oceni njegovog Gospodara, onoga koji ga šalje. Sigurnost prorokove ličnosti se uvek temelji na poznavanju Boga.

Njegove volje i poslušnosti prema toj volji. A za ovo nema molitve koja na mističan način menja moj karakter. Ovo zahteva isti proces kroz koji je i Hrist prošao, kroz koji i mi moramo da prođemo da bi Bog mogao da nas upotrebi kao narod koji ima kvalitete i koji tim kvalitetima može da ukaze na poredak u Božjem večnom carstvu. Isus je to naučio. "Iako i bijaše sin Božji, ali od onoga što postrada naučio se poslušanju." (Jevrejima 5,8).

2. BOG NAROD Ili SVOG PROROKA

"Ustani, izađi u polje, i ondje ću govoriti s tobom", reči su koje je Gospod u samnom početku posle poziva uputio proroku (Jezekilj 3,22). Pre nego im progovorimo ovom svetu, mora Bog nama progovoriti. Možemo dati samo ono što nam je dano odozgo, što prorok treba da doživi u tom procesu. U Jezekilju 3,24 piše: "idi, zatvori se u kuću svoju". Kad bi doživeli poziv od Gospoda, većina od nas bi odmah jurnula da propoveda, da odmah na velika zvona označimo ko smo mi i kako "imamo od Gospoda reči". *Na žalost, mnogo je onih proroka koji pod "Gospodnjom firmom" propovedaju svoju denominaciju i teologiju. Takvi se nađu vrlo uvreženi ako ljudi ne prime njihov nađ in razmišljanja, njihovo razumevanje Reči. Oni žele da budu odjednom poznati, priznati i hvaljeni. Isus je bio nepoznat religioznom svetu. Uvaženi teolozi onog vremena su se pitali ko je On i kako sve to zna a da nije pohađao "njihovu teološku školu?" Isus je bio nepoznat religioznom svetu ali je zato bio poznat nebeskom svetu. Pavle je takođe u početku bio nepoznat crkvama. Proroci su ljudi koji su pre svega poznati Bogu i nebu a posle toga ljudima i svetu. Postoji period u životu proroka kada "niko ne zna gde je on." To je vreme kada ga Bog poziva da u tišini pred Njim primi Njegovo učenje i uputstva za dati mu poziv i zadatak.*

U Jezekilju 3,25 vidimo isti doživljaj kao i u životu apostola Pavla. Bog je svezao proroka da bi ga usmerio ka samo jednom cilju. Od dana poziva, prorokov duh, um i sva snaga su posvećene božanskom planu. Pavle o ovome govori u Delima 20,22. U ovom periodu prorok gubi svoj ljudski identitet i umire sebi i svojim darovima, da bi ga Bog vaskrsao u novom duhu. Čak i naši darovi treba prvo da "umru" da bi ih potom Gospod vratio vaskrsle, pomazane za službu. Čak i kada smo nanovorođena deca Božja, treba da prođemo jedan period u kome će Bog promeniti naše stare navike i nađ in razmišljanja. Naš duh je već postao sasvim nov. (2. Korinćanima 5,17), ali

Duh Sveti treba dnevno da radi u oblastima naše ličnosti duši i telu. I duša i telo treba da budu podložni duhu kroz kojega imamo kontakt sa Bogom. Prorok treba da dođe do zaključka da ne može biti veći od svog Gospodara i da će u svetu imati isti ugled kao i onaj koji je pre njega hodao zemljom a koji ga sada šalje u istu misiju.

Mnogi od nas sanjaju o velikoj propovedničkoj i pastirskoj karijeri i telesno reagujemo kada u svetu naiđemo na kritiku. To je znak da nismo prošli period u kome je Bog dobio priliku da sa nama razgovara. Još uvek živi onaj stari čovek koji je po prirodi takav da mu slava godi, a kritika ne. Dobiti poruku od Gospoda ne znači uvek naredbu da je odmah predamo drugima. Za Božju poruku postoji Božje vreme. Koliko su puta propovedi bile više na štetu nego na blagoslov Božjem narodu, samo zato što ih je propovednik u svom nestrpljenju predao ljudima u pogrešnom duhu i pogrešnom trenutku! Zato Bog govori Jezekilju u 3,26 da nećemo odmah postati veliki govornik, već "da će mu jezik zalepiti za nepce" kako ih više ne bi karao. Jezekilj je trebalo da čeka na rec od Boga i na Duhom Svetim stvorenu priliku da govori poruku. Neki od nas moraju uvek i svuda da se čuju. Bio je period u mom životu kada sam mislio da moram u svakoj situaciji da govorim kako bi ljudi primetili da sam i ja tu!

Tada mi je Gospod kroz gorka i ponižavajuća iskustva pokazao da nije najvažnije da se bude svuda viđen i da se čuje, već da je važno govoriti i pokazati se u Njegovom trenutku. O, kada bih ja jednoga dana govorio na onoj konferenciji! Ili, kada bih dospeo na prvu stranicu onog lista! Onda bi ljudi saznali ko sam i šta sam! U nebu nema popularnih hrišćanskih magazina i velikih konferencija za "velike govornike" ali ima nagrada za one koji su mogli da umru sebi i svojim ambicijama rekavši: "Da, Oče, neka bude Tvoja volja." Prorok gubi čak i slobodu da govori šta on misli. Bog želi da njegova usta čute dok su uši priklonjene Njegovom glasu i da govori ono što je čuo da Gospod želi da pređe preko njegovih usana.

1. IZOSTAJANJE VEŠTAČENJA I PROROČKOSTI

Važni događaji su se dogodili u životu Jezekilja i oni su odneli sav ljudski ponos iz njegovog srca. Trebao je, po Božjem zahtevu da obrije svoju glavu i bradu. Za jednog Izraelca to je bilo ruglo, sramota! U 2. Samilovoj 10,4.5 vidimo kakva je sramota bila za Davidove ljude kada su tome bili izloženi. Ljudi koje je Bog pozvao u službu su morali da poštuju pravilo da ne briju glavu i bradu. U Jezekilju 44,20 vidimo da je to važno i za sveštenike, a u 4. Mojsijevoj 6,5 bilo je rečeno za sve koji su se odazvali pozivu u službu i prihvatili nazirejski zavet. Kakve li sramote za proroka! Ko će slušati proroka "celavog" i bez brade? Zar će nam takav reći: "Ovako govori Gospod"? Sledeći neugodni događaj koji je uništio svaku mogućnost da Jezekilj bude slavan i popularan propovednik i prorok, bio je opet zahtev od Boga. Jezekilj je trebalo da učini pred celim narodom nešto što bi ga prema zakonu učinilo opoganjenim (3. Mojsijeva 5,3; 7,21) o tome govori Jezekilj 4,12-15. Ako bi posle dodira sa nečistim, bilo ljudskim ili životinjskim, imao kontakt sa svetim činom žrtve prijesnice, bio bi čak istrebljen iz naroda. Jezekilj tako postaje ne samo prorok koji nije po njihovom ukusu, već ruglo u narodu, karikatura proroka koji svojim izgledom i "religioznim karakteristikama" nikako ne može biti prorok. Kao osoba postaje poruka celom Božjem narodu.

"... Šta znači za nas, to što ti radiš?" pitaju se drugi. Istu stvar je doživeo i Isaija: tri godine je išao u takvoj odeći da su se ljudi pitali šta to znači. Bio je bio proročki znak, neshvatljiv za Božji narod (Isaija 20,2-3). Ti događaji nisu bili samo "ludi, čudni potezi" proroka, nego nešto što je Bog tražio od njih, što je bila cena za zadatak koji su primili od Njega. Bili su ludaci, ruglo u očima ljudi ali poštovani u nebu kao oni koji su spremni da rade ono što Gospodar traži i budu onakvi kakve ih Bog želi a ne ravni ukusu religioznog sveta koji je živio daleko od Boga. Prorok je često predmet ne samo

kritike, nego i ismejavanja ljudi koji ne razumeju šta Bog radi u vremenu u kojem žive. Jeremija je to doživeo zbog svoje poruke ? bio je svima na podsmeš (Jeremija 20,7-9).

Proročka služba današnjeg vremena tako?e mora da plati svoju cenu. Božji narod danas nije mnogo drugačiji od otpalog izraelskog naroda. Tvrdi re? ne odgovara religiozno uspavanom svetu i zato su oni koji i danas mare za Božju volju ?esto "neshva?eni ?udaci vredni ismejavanja i izrugivanja", odba?eni, prezreni, osu?ivani. Svi doživljaju su u?inili da je prorokov prirodan ?ovek morao da umre. On je umro za o?ekivanja da ?e biti uzdizan kao velik i inteligentan propovednik. Proroci su bili nepoznati religioznom svetu ali ih je dobro poznao Onaj od koga su bili poslani ? Bog. Nebo ih je znalo. Njihova religiozna kultura nije bila na visini o?ekivanja njihovih sunarodnjaka. Njihov izgled i stil propovijedanja nije odgovarao organivanom crkvenom životu. Proroci su bili nepopularni jer su uznemiravali "dubok san" religioznih ljudi a oni su bili "Oni kojih svet ne bijaše dostojan" (Jevrejima 11,38). U svakom slu?aju, ni oni ni poruke koje su imali (a od Boga su ih dobili), nisu mogli da budu shva?eni i prihva?eni.

4. "HISTORIJA SAMOTI" I NAGRAĐA ZA PROROKI

IZRAELSKI ŽIVOT

Jedanaesto poglavlje Jevrejima ovo opisuje. Mi ih svi znamo i divimo se njihovim podvizima, znamo i to da su to upravo oni ljudi koje je Bog mogao da upotrebi ? ljudi koji su "sramotu Hristovu smatrali ve?om" odm svog ugleda i slave koju im je nudio religiozni svet (Jevrejima 11,26). Oni koji su bili spremni pre nego što su stupili na pozornicu da provedu godine u pripremi, u tajnosti, daleko od svetla pozornice. Mi JESMO proročki narod, grad na gori, so svetu! Od te uloge ne možemo pobe?i. Ne možemo pobe?i ni od cene koju ta uloga traži. Svet u kome živimo nece uvek sve razumeti ali to i nije najvažnije. Mojsije se molio i želeo da "ceo Božji narod postane prorok". O, kada bi bilo tako! Ali, sada nije vreme za žaljenje što ne?e biti sasvim tako. Vreme je da sagledamo cenu, pristanemo na Božje uslove, stavimo pred o?i nebo i Njega koji nas poziva. Vreme je da kažemo: "Gospode, evo mene, šalji mene." I kad budeš to rekao, seti se kroz Božju re?, da je put proroka isti danas kao i u vreme Jezekilja ali da vredi njime po?i.

PROROK I MOLITELJ ZA NAROD

Zadatak proroka nije samo da donese poruku od Boga. Da bi mogao doneti poruku u pravo vreme i na pravi na?in, prorok treba da doživi poistove?enje sa narodom u situaciji u kojoj se narod nalazi. Da bi to mogao, treba da razume narod i njegovu situaciju. Prorok nije pozvan da gradi svoju karijeru na onome što mu Bog pokazuje, niti da uzvisivši se duhovno iznad naroda, postane onaj koji će svojom porukom "ubijati" narod. Propovedaonica kao ni proročka služba, nije pozicija sa koje prorok vodi li?ni okršaj s onima koji nisu na njegovoj liniji ili nemaju isto teološko shvatanje stvari. Pod "Božjom firmom" se rade samo poslovi Božjeg carstva. Prorok uvek mora imati isti motiv u donošenju poruke kao i sam Bog ? ljubav prema narodu i saose?anje sa njihovom situacijom. To se jasno vidi iz 2. Dnevnika 36,15 "...slao je k njima zarana svoje glasnike ...jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega Prebivališta." Zato je za proroka važno da koliko ima ljubavi prema Bogu i koliko razume njegovu poruku, isto toliko da ima ljubavi i razumevanja prema narodu. Ma kako bila teška Božja poruka, narod nikada nije taj koji treba da bude uništen. Bog želi uvek da uništi samo greh. Proročki poziv i službu bi dakle mogli da vidimo u ta dva ?ina: preneti narodu dobijenu poruku od Boga i posvetiti se molitvi za isti taj narod, zastupati ga pred Bogom.

OPASNOST OD SAMOPRAVENOSTI

S obzirom da je i prorok "samo" ?ovek, postoje opasnosti da padne u kušnju da promeni poruku na svoj na?in. Duhovna oholost je jedna od prvih stvari koje mu prete. Mnogi od "proroka" ne dozvoljavaju da ih iko pou?ava duhovno jer oni "dobijaju sve od Gospoda". Oni koji kao proroci ne priznaju zavisnost njihove službe o drugim službama i darovima u Telu Hristovom, ne mogu da o?ekuju od drugih da priznaju autoritet njihove službe. Na kraju krajeva, nije poruka najvažnija nego motiv koji stoji iza nje. Neki je "samozvani" prorok "prorokovao" grupi hriš?ana da ?e ih Bog zgaziti i da ne?e mo?i da se podignu. Duh tog proroštva i motiv nije božanski jer proroštvo "uzdiže, opominje i teši" prema 1. Korin?anima 14,3.

Proroci mogu doživeti i li?ne uvrede ako se stvari ne odvijaju kako su oni to zamislili. Prorok koji nije doživeo da je njegovo "ja" umrlo ose?a se povre?enim ako poruka nije primljena. Jona. je bio takav slu?aj. U ?etvrtom poglavlju 1?3, Jona objašnjava Gospodu da je bio u pravu u svojoj proceni situacije i javno pred Njim izliva svoja ose?anja povre?enosti što odazivanje nije bilo onakvo kakvim ga je on o?ekivao. Ono što je želeo u toj situaciji bio je Božji, teški sud nad "tim grešnicima". Strogost prema drugima prija prorokovom telesnom ponosu. Vi grešnici! Prorok može, kao što se ovde vidi, da bude razo?aran Božjom milosti prema drugima. Jona se iz nekog razloga našao li?no uvre?en. ?esto puta se na taj na?in razotkriva karakter samog Božjeg sluga. U 2. Samilovoj 12,1?7 vidimo jednu od Gospoda uprili?enu situaciju i doga?aj kroz koji Gospod razotkriva Davidovo srce. David veoma oštro reaguje na greh drugoga. Utisak koji je David mogao da ostavi na ljude koji nemaju "duhovni uvid u stanje srca", bi bio da je on vrlo pravedan i moralan ?ovek. Me?utim, ono što se kod mnogih od nas doga?a, dogodilo se i sa Davidom. Ono što je bilo u njegovom srcu skrivalo se iza oštrog stava i reakcije. Istu stvar je on sam ?inio.

Njegove mane su se skrivale iza religiozne oštre moralnosti. Naša reakcija na situacije u kojima se nalazimo otkriva ko smo. U 2. Samuilovoj 14,1?13 nalazimo drugi doga?aj koji Davidu na drasti?an i ponižavaju?i na?in otkriva njegovo srce. Osu?uju?i drugoga, David je osudio samoga sebe. Vrlo se ?esto ovo doga?a sa Božjim slugama i prorocima koji deluju u duhu samopravednosti i ?esto sami padaju u ono zbog ?ega druge nemilosrdno sude. Bog to dopušta ponekad kako bi shvatili da usprkos silnim otkrivenjima i porukama, još uvek nisu ništa drugo nego "prvi me?u grešnicima". David i Jona, a tako?e i Jezekilj i drugi proroci su morali sami da pro?u kroz neprijatne doživljaje koji su im, još pre stupanja u službu, pokazali da su samo miloš?u pozvani u službu. Na taj na?in ih je Gospod sa?uvao ili oslobodio od farizejske pravednosti. Prorokova pravednost ne sme da bude samopravednost ve? providnost Božja. Pravednost proroka i naroda Božjeg mora biti ve?a od farisejske. U Mateju 5,20 Isus na to upozorava svoje u?enike. Farisejska pravednost je ona koja sudi greh, prezire osobu i uzdiže sebe. ?uvajmo se kvasca farisejskog! Takvi proroci nisu poslani od Boga, On ih ne želi. Koja je ve?a pravednost od farisejske? Matej 9,13 daje odgovor: MILOST za one kojima preti sud Božji, saose?anje koje prerasta u molitvu za njih, duh je proroka. Proroci koji nemaju tu karakte-ristiku "bacaju kamenje i ubijte strele" na narod. Njima je važno da samo "izru?e slovo" pa makar ono i "ubilo". Takvi proroci ?esto prilikom protivljenja ostavljaju službu što i pokazuje njihovu sebi?nu motivaciju u svemu tome. Jeremija je bio u iskušenju da tako postupi (Jeremija 20,7?9).

DOŽIVLJAJ KOJI SLAMUJE SAMOPRAVEDNOST I POSRETTU

SAGREŠAVANJE KOJE PROROKA

Sve ovo govori da prorok nije jedinica za sebe koja se totalno ogra?uje od naroda i ima za zadatak jedino da preda poruku. Bog ima viši cilj s onima kojima pokazuje stvari koje drugi ne vide. Bog želi da prorok ose?a prema narodu isto ono što i On ose?a U danima kada je Osija prorokovao Izraelu Bog se ose?ao kao muž koji živi sa ženom koja ljubi drugoga. On je živeo sa Izraelom kome je srce ogrezlo u preljubi sa bogovima ovog sveta. Tada dolazi Osiji naredba od Boga da pre nego što po?ne da prorokuje, oženi bludnicu (Osija 1,2?9). Osija je trebalo da zna kome

prorokuje ali isto i razume poruku i vapaj Božjeg srca za svojom "ženom", Izraelom. Bog nije pre svega poručivao ženi da ?e je tu?i i ubiti nego ose?aje Božjeg srca, a tek tada je mogao da ide. U protivnom bi postojala opasnost da on koji ima uredan porodi?ni život, prezre izraelski narod koji ?ini preljubu i da ga porukom "ubije" umesto da ga povрати Bogu. Jezekilja je prorokovao posle Osije. Izrael je u svom duhovnom padanju prešao iz preljuba u otpadništvo. Napustio je Boga sasvim i Bog u slici Starog Zaveta prikazan kao muž Izraela koji ostaje bez svoje "žene", svoje svojine, svoga naroda. Jezekilju dolazi poruka da ?e usred svoje službe izgubiti radost o?inju. U Jezekilju 24,15?27 je opisan taj doživljaj. Bogu je uskra?ena o?inska radost zbog "žene koja ga je napustila". Izrael je zbog svoje neposlušnosti u sli?noj situaciji. Otišli su od Onoga koji je njihov Otac nebeski. Prorok sve to doživljava u fizi?kom smislu i dobija dublje razumevanje poruke. Lakše shvata Boga i razlog zašto je baš takva poruka, ali razume i Božji ose?aj prema narodu kao i situaciju u kojoj je sam narod. **Nastavak: "Prorok u zastupni?koj molitvi"**